

Františka Vrbenská

NAGANTY A VLČÍ MÁKY

ve světě Miroslava Žambocha & Jiřího W. Procházky

agent John Francis Kovář

18

NAGANTY A VLČÍ MÁKY

FRANTIŠKA VRBENSKÁ

PRVNÍ RYZE ČESKÁ SCI-FI / FANTASY SÉRIE!!!

Post-preludium

Červen 1923, Mandalgobi

Jakov Ščukin se vytáhl na špičky – měřil sám skoro dva metry – zachytil se konci prstů za spodní plochu zamřížovaného okna a vytáhl se k průzoru pod nízkým stropem. Přes potrhané blány ovčího měchýře, které se třepetaly mezi latěmi a ostnatým drátem, vyhlédl ven.

„Vidít něco?“ zakuňkalo z doupěte z hadrů a sena v koutě cely. Choulil se tam usmolený výrostek, kočovný Sojot, zatčený za německo-čínský slovník, který mu našli v sedlové brašně. Stránky z něho používal jako ucpávky do své staříčké ládovačky. Příslušníci GPU (dříve Čeky – Mimořádné komise pro odhalování kontrarevoluční činnosti) mu přišli špionáž.

„Přijdou pařáky, Kymine,“ zafuněl Jakov. Obnošené námořnické tričko se mu lepilo na mohutný hrudník, z děr v látce rašil černý porost. „V týchle kleci se upečem.“

Před budovou oblastní věznice, přímo ve stepi, místní kolchozníci v ušmudlaných *délech* schůzovali se sovětskými zástupci. Sako a bílá čepice seděly vedle rolnické haleny a patriarchální bradky. Mongolští koně se potulovali kolem a beze spěchu se pásli.

„Nene, oni puf puf do ty a já,“ odušil Kymin. „Kdo tady, v *Chara baišing*, Černej dům, je chcíplej už.“ Svlékl si oškubaný chalát a louskal vši mezi nehty palců, jen to lupalo.

Z vedlejší místnosti, která sloužila k výslechům, šlehl přidušený mužský výkřik. Jakov se otřásl. Skočil na podlahu, poloshnilé seno mu pod chodidly mlasklo a řetězy kolem bosých kotníků zachřestily.

„Kterej má službu?“ houkl na kluka vyzvědače. „Mlejnek na koule nebo Rukavičkář?“

„*Argachan* – tiše!“ vyděsil se Sojot. „Ty mladý dva dyž ptát lidí, vostrý jak nůž, porád se smějáj. Tam novej, upravenej pán, *Oros* z Velkej rudej země. Včera on povídat, jehla stačit, židle stačit. Machr, nic hrubej práce.“

Bum! Přepážka z tlustých fošen zaduněla pod těžkým úderem.

„Podkopnul mu trnož,“ odhadl znalecky Jakov. „Šetří si ručičky, prevít.“ V mateřštině své a toho zručného pána uplivil: „*Čej efo, inteligenta!*“

Bum, bum, vyšetřovnou rezonovaly ve zlověstné kadenci nárazy do stěny a těžké dopady na zem.

„Dělá si z něj pingpongovej míček,“ odfrkl si bývalý námořník. Zastrčil za ucho pramínek vlasů uvolněný z culíku. Z cvičných důvodů se znovu vytáhl do výšky na okno a v té poloze strnul, zatínaje prsty do dřeva.

K Černému domu klusal kropenatý koník, v jeho sedle se obkročmo nesla mladá žena. Husté, kráce zastřížené kadeře jí rozhazoval vítr jako temná křídla kolem jasné, bojovné tváře. Blůzka z čínského hedvábí se stojatým límečkem jemně zvýrazňovala nevelké, svůdné poprsí; v pase byla stažena širokým řemenem se stříbrným kováním a pouzdrem na revolver. Krátká sivá sukně odhalovala přepěkné štíhlé nohy ve vojenských holínkách.

„*Jebat!*“ ujelo Jakovovi. „Pročpak ta husa nezvostala dřepět v Urze – é... jak tomu hnízdu teďko rudý braši nadávaj – v Ulánbátaru?!“

Za přepážkou se rozléhal mladší hlas, nepravidelně provázený měkkými zvuky. Urputně ze sebe sypal ruská slova, ta důležitá skoro vykřikoval.

„Kde je váš otec? Jaké má příjmy? Nebojoval proti lidu? Proč máte prošlé doklady? Že jste čekal na autogram od soudruha Lenina?! Kde jste byl v minulých letech? Navštívil jste Indii nebo Káhiru? Proč jste se ptal na soudružku Dašdongovou? Nemáte co hodnotit její zadní partie! Odkdy se zajímáte o členy předsednictva vlády?“

Chvilku bylo ticho. Jakov otevřel ústa, vyskočil a přitiskl ucho na hrubé fošny. Po masivní tváři mu stékaly čůrky potu a perlily v krátké bradce.

Teď bylo rozumět zřetelně: uhlazený vyšetřovatel řval a vyslýchaný tlumeně úpěl.

„Nelžete! Viděli vás s Krvavým baronem! Se zločinným Ungernem von Sternbergem! Ale týraný lid Mongolska se s vámi spravedlivě vypořádá!“

„Kurva,“ zasténal mohutný Jakov a hlučně se sesunul podél stěny na páchnoucí zem – víc místa v úzké kobce stejně nebylo.

Dupající kroky na chodbě, zaskřípání dveří. Dovnitř vrazili dva velcí chlapi v šedých stejnokrojích, na čepicích se štítkem rudou hvězdu, na prsou emailovanou Leninovu hlavu mezi paprsky. Za práh všoupli bezvládné tělo, ten tlustší utrousil: „Druhej kus chleba a horká voda k pití budou až večír,“ a vězni znovu osaměli.

Člověk na podlaze se zvedl na lokty a pokoušel se lézt s urputnou vytrvalostí. Z potlučené hrudi mu sípavě vyrážel dech.

Jakov se k němu vrhl. „Bráško...no tak, co hekáš? Budeš snad rodit?“ hučel, zatímco zraněného shrnoval do náruče a snadno jako dítě ho umístil na vlastní pelech. Něžně mu podepřel omlácenou hlavu svým smotaným kabátem a bez okolků sebral protestujícímu Kyminovi zbytek vody v misce. „Je tu ještě žmolek chleba, ale tvrdej jak oděský schody,“ brebtl. „Hele, vzpamatuj se! Jsem s tebou... „

Vztekle se kousal do rtů. Muž před ním se pohnul a zvedl ruku. Prsty zpod nehtů krvácely.

„Už... už je to dobré. Cos dělal... od té doby, bráško? Budoval jsi ostrov soukromého vlastnictví... v Rudém moři?“

„Troubo,“ vyprskl Jakov, „učil jsem kolchozníky vědecky připouštět bejky! Kampak jsi zašil profesúrka, co?“

„Co se stalo s Altyn Túlaj?“ zachraptěl nový vězeň.

Tak se po třech letech setkali Jakov Ščukin a John Francis Kovář.

1. Toulavé house

„Kamkoli půjdeš, půjdu za tebou, můj nejdražší. Vydáš-li se do hor, budu tam bystřinou. Sestoupíš do údolí, budu tam svěží trávou.“ (Z poémy nalezené v pozůstalosti básničky Aliye Dašdondogové, přezdívané Altyn Túlaj)

Březen 20**, Praha

CrrrrrrRRRrrrrrrRRR...

Ani instalatér, ani exekutor.

Obličej muže ve dveřích volal po zásahu šlehačkovým dortem.

John Francis Kovář neměl po ruce sladký zákusek; v kuchyni se vyskytoval pouze prokvetlý tvaroh a krabice od mexické pizzy. A nečekaný příchozí neutekl z varieté. Hřál se v decentním plášti, používal kolínskou, límeček jemné košile objímal windsorský uzel vázanky. JFK v duchu zavrčel. Přes rameno visela cizinci značková černá aktovka.

Ve svěží tváři drobného pána středních let, který v půl osmé ráno neodbytně zvonil u bytu Johnovy přítelkyně, tkvělo cosi staromódně prostinkého, svádějícího k žertování ve stylu němých grotesek.

Asociace na kinematografii přiměly Kováře, aby zahučel: „Slečna Gardoňová je na služební cestě. Jestli potřebujete něco natočit, tak až za týden.“ Fyziologické systémy startují po ránu pomaleji i pro bývalé členy zvláštních jednotek, přesto už při posledních slovech důrazně zavíral dveře.

Pink – človíček s dětsky velkýma očima za eltonovskými brýlemi se právě ocital v předsíni za jeho zády. Že by se teleportoval...? Nebýt příchozí tak reálný a různolící, považoval by ho JFK za ducha či hologram. Kolik panáků ginu večer urazil?

„Já, já, nepřál bych si nedorozumění,“ kníkl hbitě úhledný pán. „Já jsem přišel za vámi, pane Kováři. Chápejte, prosím, chci vás angažovat jako odborného průvodce.“ V intonaci zaznívaly náznaky rodné angličtiny.

„K tomu bych potřeboval podrobnější informace,“ opáčil věcně JFK.

„Vy mne asi pozvete na kávu, že?“ pookřál jeho křehký host. „To je u vás rituál, vidíte? Budeme jednat? Je to výhodná nabídka,“ rozjížděl se.

Jindy by Kovář uchopil ranního vetřelce za loket a s citem ho vystrčil za dveře. Teď váhal. Po minulé akci předpokládal konečně řešení. Výsledkem byl další hluchý čas: jen

napětí. Otázky. Čekání... Provizorium zahlodalo i na jeho vztahu k Věře.

„Můžeme přejít na váš jazyk,“ nabídl zdvořile.

„Raději ne, víte, u nás se už hovoří jinak. Řeč se vyvíjí, chápete?“ Omluvně zamrkal za brýlemi s excentrickou želvovinovou obrubou. „Nedáváte přednost čaji?“

„Nemám tu cukr,“ zahučel omluvně JFK. „Pojďte dál!“

Host už seděl v obýváku. Nevadilo mu tričko ledabyle hozené přes opěradlo, ani sklenička a skoro prázdná láhev ginu, které Kovář nechal večer na stolku. Rozhlížel se s netajeným nadšením jako archeolog, který se technologickým či magickým trikem ocitl v starogermánské chýši.

Nečekal, až se JFK vydá ke kávovaru, a vyhrkl: „Vy znáte Yaroslawa Hasheka?“ Vyslovil jméno s exotickým akcentem. „On napsal Osudy dobrého vojáka, víte?“

JFK v rozpacích pokrčil širokými rameny. Jeho četba se omezila na militaria, počínaje druhou světovou válkou. Švejka si vybavil ze školy; tehdy ho nudil.

Mužikova obočí vyjela vzhůru v radostné grimase. Hřbetem ruky odsunul ginové pozůstatky na okraj stolku. Eskamotérským pohybem rozložil subtilní přístroj o málo větší než dopisní obálka, vypadající jako prototyp odvážně kombinující netbook a LCD tablet.

Z dolní hrany víka vyrostl a rozvinul se list černočerného displeje o úhlopříčce dvaatřicet palců. Návštěvníkovy prsty zarejdily nad opálovým zrcadlem podložky. Fluoreskující pramínky uvnitř pulzovaly po ornamentálních drahách, na ploše se vynořovaly a mizely složité piktogramy. Kovář tiše hvízdal, pochyby o duševním zdraví či solidnosti ranního vetřelce se rozplynuly.

„Dostal jsem zapůjčeno multifunkční zařízení, metapad,“ prohodil pyšně host. „Je to nádhera, vidíte? Měl jsem obtíže zaškolit se v používání. Musí se chránit proti geomagnetické intruzi a chronoklastické diskordanci.“

Kovářovi začalo svítat: „Myslíte Maurbyho efekt,“ přihrál, aby si otestoval hosta.

„Máte přehled, pane,“ štíhloučké ruce poletovaly nad přístrojem, tenká pracovní deska poblikávala, spleť mléčných a karmínových čar se měnila ve zlomcích vteřin.

„Spisovatele Hasheka já hledám,“ objasnil návštěvník.

„Přehlédl jste v bedkru, že Národní knihovnu najdete u Karlova mostu,“ zamračil se JFK. „Sem do činžáku by se nevešla.“

„Ó, tam já byl,“ mávl pěstěnou tlapkou cizinec. „Ve Slovanské knihovně, kvůli starým periodikům, co vydávali rudí a bílí – říkáte jim tak, že? To mi zařídil externista z vaší paralelní lokace – moje cestovní kancelář TopRetroTrans má hodně kontaktů po světech. Neměli nic, co já potřebuji. V Rusku oficiálně neevidují žádné podklady, a tady... je to

zklamání pro mne. Pane, já musím na Sibiř, najít Hasheka, chápete?“

„Částečně,“ připustil Kovář. Odhadoval, že půjde o výpravu časoprostorem. Uhranutě sledoval displej miniaturního počítače. Míhaly se po něm obrazy v šedé nebo sépiově hnědé škále, nekvalitní, neostré: dobové fotografie z přelomu dvacátých let dvacátého století. Na obrazovce ožily barvami, získaly hloubku a vzdušný prostor, jako by se proměnily v okno do jiné reality.

„To je Yaroslav Hashek,“ pronesl vítězně host. Projelo několik bezúsměvných portrétů muže s dětskýma očima. Pohledná hladká tvář byla prázdná a nečitelná.

„On je pro nás, pro naši civilizaci, kultovní VIP, rozumíte mi? Byl bojovník a organizátor a jazykový génius. Vystihl skutečnou mentalitu člověka nových časů. On zachytil esenci dobového dilematu, než umřel...“

„Uchlastal se závodním tempem,“ podotkl zachmuřeně JFK. V osm ráno nebyl připraven na literárněvědnou přednášku. Odhadl nezvaného hosta na vysokoškolského pedagoga, podle všech znaků evidentně z paralelní budoucnosti, a badatelského maniaka k tomu.

Cizinec ve výstředních brýlích energicky zakýval ukazovákem: „Pane, vy se mýlíte! Hashek je mýtus, a ten je těžké analyzovat... nebo soudit.“

Po displeji klouzal řečnící Lenin, rudoarmějci na pochodu, bílí kozáci, jízdní oddíly v útoku, mladý důstojník s výrazným čelem a zrakem šíleného vizionáře, pózující vojáci různých stran, agitační letáky, mrtvoly.

„Já jsem doktor Donovan Collazo,“ představil se mužík, jako by četl Kovářovy myšlenky. „Jsem profesor kulturologického institutu Humanity Studies ETRC – *‘Everything That Rises Must Converge’*,” zasmál se dětsky. „Já se specializuji na českou a německou literaturu. Já, já nevím, proč s velkým úsilím procházet paměťové instituce v Ruské federaci vašich časů a pátrat, když s tímto přístrojem mohu navštívit přímo Hasheka?“

„Na Lipnici?“ podivil se Kovář. Jmenoval místo, které je obvykle s Haškem spojováno: psal tam Švejka a umřel tam.

Profesor Collazo potřásl shovívavě hlavou. „Jsem vám říkal, na Sibiři. Mám velmi slušné možnosti, badatelský projekt je sponzorován. Za občanské války Hashek tam v Bugulmě velel.“

Po displeji defilovaly kopie plakátů. Brýlatý Trockij jako bohatýr s rudou hvězdou zabíjel hada kontrarevoluce. Bělogvardějec v podobné zbroji, na stejném bělouši, pod heslem *Za jednotné Rusko* rozdupával rudého draka bolševismu.

Já to tušil, povzdychl si temně pro sebe JFK. „Umíte si představit, jak to tam tenkrát vypadalo? Chcete vyrazit do války?“

„Nene,“ vyhrkl profesor. „Až nejhorší boje se uklidnily, trochu. Zaměřím do Irkutska o osmnáct měsíců později, rok 1920. Hashek měl výjimečně plodné tvůrčí období, hodně přispíval do novin. On si psal deník bohatý na zajímavé podrobnosti.“

Fotogalerií proplouvali viselci. Vypálené statky. Tyfový lazaret. Ukřižovaný naháč mezi borovicemi.

„Nebylo by pohodlnější dohledat ty prameny v méně divokých časech? Při jejich studiu může střelba docela rušit.“

„Kde je klid, nejsou mé dokumenty, chápete? Poznámky a články se ztrácely hned v první třetině dvacátého století. Za sto let přišla kulturní neorevoluce – nic násilného, změna postojů, klimaticko-ekonomické výchylky, také společenská nezodpovědnost, ano?“ Zakýval ukazovákem: „Příliš materiálů nezůstalo. Světová literatura zná pouze Švejka a soubor povídek. Já musím mít zápisky,“ zasní se. „Vytvořím vynikající studii! Mohu udělat s Hashekem interview – a získat Kornbluthovu cenu.“

„To nebude původní Hašek,“ vpadl JFK. „Necestujete do skutečné minulosti, jen do jednoho z paralelních světů. Váš Hashek může tvořit jinak, mít jiné osudy...“

„Maličko ano,“ připustil profesor Collazo. „Existují ovšem eucharisticko-matematické programy, které korigují získané informační zdroje vzhledem k dané paralelní lokaci. Společnost TRT mi vybrala nejpodobnější z možných světů. Také ten nejlepší doprovod, vás. Dostal jste doporučení od důvěryhodné osoby z vašeho levelu.“

„Moje znalosti literatury a historie nejsou na patřičné úrovni,“ namítl JFK.

Program nabídl krajinné záběry. Neprostupná tajga, divoce krásné břehy Bajkalu, zchátralé pevnůstky ve stepi. Tisíc a jeden adrenalinový malér.

„Pane, vy jste Čech jako Hashek, umíte rusky, znáte mentalitu Slovanů a zažil jste dozvuky – é – socialistické éry. Kromě toho, vy nepatříte k primitivním žoldákům. Koho jiného bych si přál?“

Kovářovi se zúžily oči. „Proč bych měl přijmout?“

„Máte na svém novém kontě v curyšské bance velmi pěknou částku ve zlatě. Víte, měny teď nejsou stabilní. Honorář za vaši pomoc. Vy jste slušný člověk, vám mohu zaplatit předem.“

Z elegantní náprsní tašky vytáhl výpis z účtu. JFK se na něj podíval, pak vstal a odešel ke svému počítači ve vedlejším pokoji. Bylo slyšet, jak projednává něco ve francouzštině.

„Omlouvám se za nedůvěru,“ přiznal, když se vrátil. Bez ohledu na hosta si dolil zbytek ginu. „Ceníte si mne jako špičkového manažera. Ale nepůjdu s vámi, když mi neřeknete, kdo mě doporučil,“ řekl tvrdě Kovář.

„On neradil, abych vám to prozrazoval,“ vyhrkl nešťastně profesor. „On se domníval, že vy pak odmítnete. Jak se ten pán jmenoval? Nepamatuji přesně. Já jsem mu věřil, on je externista TRT. Působil seriózně, víte? Vyprávěl, že vás dobře zná.“

„Vy jste s ním hovořil?“ optal se Kovář přímo.

Donovan Collazo horlivě přikývl. „Rozumíte, neměl uniformu, ale on by působil jako důstojník i v plavkách. Starší muž. Strohý. Všechno šedivé jako kov zbraně. Vlasy, oči, knír. Bez brýlí. Kouřil něco jako doutník. Musel jsem se usmívat, protože se mi vybavil skladatel Mozart, a ten pán byl přítom tak... armádní.“

Vrchní divizní koordinátor major Andreas Wolfgang, potají řečený „Whiskas“. Jeho ostrý, studený hlas: „...*mám neskutečné nutkání zabít právě teď a právě tady vás. Vy jste člověk, který vždy jedná podle svého, nebude respektovat autoritu. Nejste schopni být loajální žádné organizaci.*“

John Francis Kovář se syčivě nadechl. „Pane profesore, nedejte na vojenské kádry. Já vás doprovodím.“

Začátek července 1920, Irkutsk

Secesní fasádu lycea pro výchovu mladých šlechticů podobaly střely, když loni bílý ataman Semjonov s eskadronou amurských kozáků dobýval město. Před vraty do budovy – sídla štábu 5. rudé armády, trčeli ozbrojení strážníci. Jinošské líce pod špičatými přilbovitými čapkami s rudou hvězdou tuhly únavou a vědomím odpovědnosti.

Přes ulici postával štíhlý, nemladý muž v soukenném kaftanu a slamáku. Podle držení těla a zbrzděné, ošlehané tváře vypadal jako lovec z tajgy nebo bývalý důstojník jezdeckva.

„Občane, tady se nemáte co potloukat!“ bafl na něj pihovatý strážník na levé straně vchodu.

Muž zajel prsty ke stříbrným hodinkám v kapsičce vesty: „Čekám na známého, soudruzi. Na toho Čecha, Haška. Nevíte, kdy půjde domů?“

„Nejseš zdejší, občane,“ usklíbl se blondáček vpravo. „Jináč bys věděl, že náš Jaroslav Osipovič je velikej pracant a pořádný stranický zvíře. Teďko se ještě staví v tiskárně a pomaširuje z odtad, až se smrkne. Moc dobrej člověk! Jako kdyby nebyl Čechoslovák, co je Sibirjaci bez kletby nevzpomenou.“

Muž ve slamáku ani nemrkl. „No, soudruzi vojáci, na to jsem přišel až z moc daleka, aby mě přešla trpělivost. Copak vám překážím? Důlek tu nevytlačím. Já si s ním jen popovídám o psaní!“

„Jestli se ti chce, občane strejdo, tak si s pánembohem vartuj,“ vyprskl pihovatý.
„Třeba si tu vymelduješ včerejší den!“

Muž pokývl. Vyčkával se záviděníhodnou vytrvalostí, ani se neopřel o zeď. Netýkaly se ho nuda, trnouce nohy, vedro. Rýhami obličej mu kmitl náznak pousmání, jako by se bránil hlasitému veselí. Smysl pro ironii má hluboké kořeny; hlubší než nebytí.

Jen málo v něm zůstalo z plukovníka Aloysia Gadskeho, bývalého člena Agentury, jehož smrtí si bylo vedení organizace natolik nejisté, že ho nechalo napsat na černou listinu a pátralo po něm. Jako by bylo možné dopadnout někoho, koho se ujal a magicky ho repasoval sám Xaverius Hawk, aby ho znovu pověřil významnými úkoly.

Znovuzrozený Gadske nasál horký, vlhký vzduch irkutské ulice. Až se vypořádá se svou misí, do smrtonosné hry o budoucnost paralelního metauniverza vnese zbraň, která se vyrovná tajemství negace Maurbyho efektu.

Na okapovém žlábků vedlejšího domu posedával a mlel zobákem havran.

Červenec 1920, mongolské území, poblíž pohraničního městečka Turt

Světlá sokolice přešlápla silnými žlutými pařáty po vývratu, u kterého ji držely řemínky. Bystře sledovala okolí, ale stále se vracela dlouhým pohledem ke svému pánovi.

Urostlý mladík v černém kožeňáku shovívavě, jak partneři přijímají pošetilosti svých lásek, poklepal na rameno dívky vedle sebe: „Urga na nás čeká.“ Zvýšil hlas: „Konec odpočinku!“

Jejich společníci se zvedli – dvacítká vousatých Burjatů v jelenicových oděvech a širokolících Kalmyků s ruskými čepicemi a šavlemi po boku. Zastrkali do zavazadel rozečtený stranický tisk a dýmkové náčiní. Přehodili si na záda pušky Arisaka nebo jezdecké karabiny Mosin a beze spěchu vyklízeli nouzové tábořiště.

Altyn Túlaj, Zlatý Zajíc, káravě pozvedla temná obočí: „Urga říkájí Velkému Sídlu jenom Rusové.“ Uložila papír s rozepsanou básní do příruční tašky k výstřížkům z novin.

Mladý muž se otočil z levé strany k jejich koním, aby je osedlal. „Vážně myslíš, že nám Bao Ti zprostředkuje kontakt?“ kývl k sokolici.

„Nemáme jinou možnost,“ prohlásila dívka. „Budeme bez ustání v pohybu a mrtvé schránky nejsou spolehlivé ani dost praktické. Na co kuň potřebuje týden, ona urazí za dvě hodiny. Rozezná, že jezdec na pláni jsi ty, Aksane, i kdyby letěla pod oblaky.“

Tužku zasunula k cennostem do koženého pouzdra, které nosila zavěšené na hrudi pod kabátcem z malinového hedvábí. Legitimaci Komunistického svazu mládeže si vydobyla osobně, avšak oválná destička z mléčného, žilkovaného nefritu, do níž bylo mistrně vyryto devět stylizovaných jačích ohonů, se předávala v jejím rodě po sedm století.

„Lásko, Bao Ti je dravec, ne poštovní holub. I ten se vrací na stálé místo,“ broukl Aksan Norbajev. Nechal sokolici, aby se skokem přemístila na jeho zápěstí chráněné silnou rukavicí. Máchala křídly a vyzývavě zašvitořila.

„Není obyčejný sokol. Ta tvoje věda! Měl jsi zůstat v Semipalatinsku a dál studovat geofyziku.“ Altyn obrátila krásné mandlové oči v sloup. „Vychovala jsem ji, dala jí díl své duše, vycvičila ji a darovala ji tobě. Má tě ráda... proto se vydá tam, kam jí přikážeš, a pak si tě vyhledá.“

„Neskládáš rytířský příběh!“ namítl mládenec. Sáhł pravicí k opasku a dotkl se pouzdra s revolverem Smith & Wesson Russian ráže .44, zastaralým, ale spolehlivým. „U tohohle vím najisto, co udělá.“

Altyn se usmála znepokojivým způsobem, který u ní postřehl, když spolu diskutovali o kouzlech šamanů. „Povedu Bao Ti sama.“

Sokolice na něj upírala černočerné, kulaté zornice, vlahé a něžné jako zrak milující ženy. Aksan se zachmuřil, ale uvolnil pouto na jejích spárech. Dravec se soustředěně naklonil vpřed, odrazil se, vzlétl. Nůžkami perutí stříhal chladné povětrí jezerní kotliny. Šíp vnikající do srdce dále...

Altyn Túlaj se vyšvihla na hřbet kropenatého hřebce a křikla: „Vyrážíme!“

Za modřínovými kopci posvátného jezera Chövsgöl se prostírala její vlast. Dcerka radikálního disidenta Dašdondoga, odsouzeného přes svůj vznešený původ k smrti, z ní před lety uprchla. *Ebesűn Oron, Země Trav.*

Mongolsko... Obrovská hrací deska, po které se posouvala čínská okupační armáda, ustupující ešalony Rudé armády, bělogvardějské skupiny podporované Japonskem, nacionalistické lupičské bandy a zběsilá Asijská jízdní divize barona Ungern von Sternberga, posedlého budovatele Panasijské veleříše.

Pozitří oddíl překročí hlubokou, divokou řeku Egín a zahájí poslání, s nímž vyrazil z Irkutska.

Březen 20, Praha**

Postavení renegáta připravilo Kováře o podporu Agentury EF, ale komplexní servis poskytovaný přípravnou divizí oželel. Doktor Donovan Collazo měl finančních zdrojů habaděj. Zajistí akci na vlastní pěst, včetně očkování a videozáznamu vynikajících přednášek bohemisty Andrewa Barkera z Edinburghské university: *Jaroslav Hašek: The Writer and His World*.

Kovář v náročné společnosti doktora Collazy, neúnavně nadšeného a dravě zvědavého jako lázeňská veverka, strávil řadu hodin v paměťových institucích. Psychicky zničili několik knihovníků, dva archiváře a jednoho člena ostrahy. JFK navštívil pár známých, barrandovský kostýmový fundus a zapomenutý depozitář dávno zrušeného Leninova muzea. Vytěžili krycí legendu a věrohodně vyhlížející doklady, s nimiž mohli vyrazit na první etapu výpravy.

„Portály?“ předhodil Kovář. „Přepokládám, že váš přístroj, profesore, je schopen nás přesunout. Ale nemůžeme si vybírat –“

„Dostaneme se do kteréhokoliv světa v kteroukoliv chvíli,“ přerušil ho ledabyle doktor Collazo. Hověl si v křesílku hotelového pokoje U staré paní, který proměnili v generální štáb. S labužnickým výrazem zobal gumové medvídky. „Nepotřebujeme metodu časového fantómu a nepočkáme na dimenzionální *retograditu*. Použijeme – é – laparoskopický postup, chápete?“ Pro názornost přesýpal gumídky mezi pyramidou ze dvou šálků a skleničky. „Pane, je to nenápadná, šetrná technologie, dvoufázová translaborace. Virtuálně zaháčkujete požadované paralelní universum. Proniknete do časového pallia a podle subgenerovaných dat si zvolíte přesnou lokaci. Zaručeno pohodlné přistání mimo obvodové konstrukce budov, vodní plochy, vitální objekty, rizikové a nekonstantní povrchy.“ Na hotelový ubrousek črtal rovnice jako hieroglyfy.

JFK vědce zarazil: „Teoreticky je to strhující, ale přistoupil bych k praktické aplikaci. Profesore, potřebujete do Irkutska. Dostaňte nás napřed do staré Prahy... sofistikovaně.“

Vychcaně, řekla by Andrea de Villefort, pomyslel si s nostalgií.

2. My blesk k myšlenkám spřádáme

„Pogromů přišla svěží, skvělá éra, druh druhá škrtí bez vší závady... V bratrské krve rozvlněném moři bolševik v Rusku nyní vítězí, národních komisařů vláda se tu tvoří a v jiné formě jiné řetězy.“ (Jaroslav Hašek)

...úterý..., Krabí mlhovina

Sametově černý kosmos, potřísněný vánočními světly hvězd. Modrozelený opar záření emitovaného pulsarem, husté síťoví vnějších vrstev mlhoviny, vlákna oranžová a růžová. Gigantická skála se pomalu otáčí prostorem. Zploštělý pól asteroidu ovíjí ulice z akátů a plynových lamp, v jejím středu ční secesní hotel. Balkony, mramor, štukové reliéfy, zelené věžičky z mědi.

Drobný muž s temnými ptačíma očkama došplhal na poslední stupeň schodiště a zakopl o rudý sametový koberec. Křišťálový lustr se rozžehl sám od sebe.

Efekty by si šéf moh odpustit, pomyslel si havraní zvěromág. Nejistě zaťukal na vstupní dveře z chodby. Zazněla overtura z Toscy, mosazná klika poskočila. Návštěvník překročil práh –

– a ocitl se v háji přesliček a plavuní. Nad hlavou mu se zvukem RC vrtulníku přeletěla půlmetrová vážka. Lord Xaverius Hawk seděl na břehu laguny v bílém proutěném křesílku. Nad koleny se mu pohybovala opálově zbarvená polokoule. V nitru zrcadlově hladké plochy se míhaly sloupce znaků, záběry reality, abstraktní tvary. Lord upil zlatožlutou tekutinu ze sklenky, která vypadala na dílo mladého, žádaného designera.

Něco moc dobrého a drahého, záviděl mužik v dlouhém černém plášti. *Zkrátka velký zvíře. Na práci má jinší než svý bílý ručičky*. Pak se vyděsil, jestli mu lord nechte myšlenky. Přes temnou masku magie, která jeho pánu kryla obličej, nešlo rozeznat výraz.

„Měli jsme smůlu na vhodný čas,“ pronesl X-Hawk. „Jak víte, poslal jsem Gadskeho zjistit, jestli ty deníky existují, co v nich je, respektive jestli se v nich dá nalézt něco, co by vážně stálo za řeč.“

„Ale ony neexistují, vaše Eminence!“ zaskřehotal havraní mrňava. „Ten písálek o ničem nevěděl a doma nic neměl!“

„Mohl své poznámky teprve vytvořit,“ lord Hawk přehlížel podřízeného tak dokonale, že mu nevadilo rozvíjet před ním úvahy. „Jedná se o význačný objev a dalekosáhlé dopady. I kdyby ta zpráva byla jen fantasmagorie, vyplatí se ověřit si, oč jde.“

„To jistě,“ kývl poslušně havraník. Na konci pátrání by šéf získal něco jako virtuální atomovku, kterou by tu... no... Agentúru nakopal do zadku.

Mrňava jásal, že Velký lord Xaverius Hawk má problémy s okny – s časoprostorovou propustí. Pro havraního čaroděje nepředstavovaly interdimenzionální průniky potíží. Proklouzl rafinovaně volenými, samovolnými nebo osobně vytvořenými nesynchronizovanými branami, kterými ho nesla křídla svérázné magie. Normálka, pohádka, brnkačka!

„Gadski nevyužil příležitost k návratu, zato se do specifické oblasti mého zájmu přesunuli jiní.“ Zahloubal se, usrkáváje koňak Hennessy z exkluzivní, limitované edice *Beauté du Siècle*. „Znamená to, že moje hypotéza je správná.“

Ať vyslanec nezjištěné totožnosti pátrá také. X-Hawk s přispěním koženého Andrese Wolfganga získal pro svého konkurenta bývalého agenta Kováře, aby misi zajišťoval. Jeho výkonnost a spolehlivost zvýší pravděpodobnost zdárného výsledku v první fázi operace. Druhou fází bude změna terminálního uživatele.

Pochybil, když se nezapojil do akce sám? Otisk Kovářovy aury byl však X-Hawkovi nepříjemný, jako někomu vadí příliš silný parfém nebo pach benzínu. Snad narušuje jeho vlastní, vnitřní magickou energii...

„Cesta se na několik měsíců uzavřela, nemohu situaci monitorovat na místě,“ stroze konstatoval X-Hawk. „Gadski alespoň rozvine potenciál svého multifunkčního bioware.“

Žádné posily od lorda Hawka, žádný kontakt, přeložil si havraní mužík. Gadski musí jednat samostatně – a pak přinést, co lord chce, nebo se připravit na následky... Zamrazilo ho, až se otrásl. Pochopil, že jeho úkol má stejné parametry.

„Můj akční rádius nemá meze, ale mé možnosti, vaše Eminence...“ namítl slabě. „Co si bez vás počnu?“

„Budeš Gadskiho i Kováře jenom hlídat. Kdyby bloudili, přistrkej je na správné pozice. A povoluj ti, abys emitoval mé imagináty.“

Dvojníky, přeložil si havraní mužík. *Hypnoklony*.

„Netroufám si,“ zmulal. „Jen ve výjimečnejch případech, Eminence...“

Hluboce se uklonil, až jeho dlouhý začervenalý nos zavadil o zem, a vysublimoval. Na trs kapradin se sneslo pár kovově lesklých pírek.

Březen 20**, Praha

Nechal Věře vzkaz přichycený magnetem na dveřích ledničky. Keramická kočičí hlavička se na něj šklebila a hlásila, že večer cvakne klíč ve dveřích, rozsvítí se světlo v

pokoji... Byt bude prázdný, už zase jenom pro jednoho. Na jak dlouho, Kovář netušil, bez ohledu na možnosti interdimenzionálních přesunů.

Odráželi s profesorem z Věřina obýváku, navlečení v oděvech z Barrandova.

„Je to strašně těžké a nepohodlné,“ reptal doktor Collazo. „Škrtí to. Já – musím obléknout sako a kravatu? Proč potřebuji klobouk? Přece, my míříme do léta! Pane, já nechci na nohou legrační kopyta!“

„Opatřil jsem elegantní dvoubarevné polobotky,“ odpálil JFK. Sám zvolil sportovnější styl, s tenkou pletenou vestou, košilí s krátkým rukávem a čepicí.

Zavazadla čítala dvě poloprázdné tašky, které dostali od Kovářova bývalého spolupracovníka ze záchranného sboru. K nim získal JFK autentického *rudého komisaře*, jak se přezdívalo Mauseru C-96 s dřevěným pouzdem, použitelným coby nastavná pažba.

„Profesore,“ požádal, „máte v počítači koordináty z územního plánu velké Prahy z roku 1920. Zkuste nás umístit do Seminářské zahrady – je to kousek od Petřínské lanovky.“

Z hyperprogresivního metapadu se vysunul plochý nástavec zvicí krabičky sirek. Leč po zápalkách nerejdí mrňavá barevná světýlka, o překot blikající v nepravidelných intervalech. Kovářovi se zprudka zvedl žaludek. Zatočila se mu hlava. *Infrazvuk*, napadlo ho, a potom bodavě: *Třeba je to past...*

Prostor obývacího pokoje se zdeformoval, jako by ho zaplavila průzračná, čeřící se tekutina. Vlny vnikají do uší, pálí v očích, dusí plíce i mozek... Tlak, mžení... JFK je uvězněn v kontejneru našlapaném mlžnou vatou, který šílenec vyhodil z kosmické lodi do prostoru a nechal ho věky vířit v nekonečné nicotě –

Červenec 1920, Praha

„Přiznávám, profesore, vaše technologie předčí ty, se kterými jsem se zatím stěhoval do paralelních světů,“ mínil uznale JFK.

Doktor Collazo zruřověl a vyhrkl: „Říkejte mi Trey, to je moje studentská přezdívka, Johne.“

„– ale upřímně, jako pasažér by se hodila spíš plechová Lajka. Jsem rád, že takhle pocestuji už jenom zpátky domů. Udělat to víckrát, skončím s žaludeční neurózou.“

Stále měl pocit, že protéká bezčasým, bezhraničným prostorem jako kapka vody mezi olejovými vrstvami, že ho realita udeří znovu tak náhle, jako se letící můra roztříští o přední sklo tiráku.